

Cvetko Golar / Čebelar Boštjan

Moj sosed je bil stari oče Boštjan,
že siv čebelar in nadložen,
v ulnjaku med panji s svetniki je spal
in bil kot čebele pobožen.

Na soncu je z njimi vse dni svatoval,
poslušal njih sladko je govorico,
ko mrle so, je po njih žaloval,
pozimi pil zlato medico.

Pogosto na vrtu se shajala sva,
o mladih in starih časih kramljala,
ko je na Osojah za mlinarja bil,
in so dekleta okrog vasovala.

S klobukom in krivci kot fant je prišla
Rožnikova Mina košata,
med mehovi je v mlinu ostala vso noč,
dokler ni potrkala zarja na vrata.

Vriskaje sta k materi šla na njen dom,
in že o šmarnih mašah se vzela —
«In bila bogata je —?» «Pa še kako!
Za nohtom je doto imela.»

In s stricem medvedom je pasel nekoč
o postu pred ulnjakom čebele —
«Pa ni si kajon dopovedati dal,
da niso še dolgo ne zrele.»

Vse kmečke svetnike je imel
po vrsti na panjih lepo narejene —
V puščicah in ranah njegov je patron,
in Job je na gnoju, zavržen od žene.

Dva angelca orjeta njivo v Doléh,
a Izidor moli v razori —
s panjičem gre kranjskih čebel sveti Gal
naprej proti Limbarski gori.

In s krono in žezlom na tronu sedi
rdeča in modra gorenjska Marija,
in Adam je z Evo ob jablani,
katere se črna kača ovija.

In kazal mi lepi je lovčev pogreb —
 tam križ je lisica nosila,
 svetili jeleni so žalostni,
 in sluka je rožni venec molila.

O konjski je podkvi mi pravil povest,
 ki vdolbena v prag je cerkveni,
 o durih razsekanih hrastovih,
 o deklici morski na steni.

Preroško je ptico Feno poznal,
 ki se na Turškem je prikazala,
 naslikano je na končnici imel,
 in vojsko in kugo je oznanjevala.

In ko uganila sva to še in to
 in v goste k čebelam stopila,
 odkrhnil najlepši mi sat je medú,
 bleščeč se ko sonce in svila.

A z leti se sklonil je oče Boštjan —
 «Samó čebele drže me pokoncu,
 še sanja o njih se mi vsako noč —»
 Z očmi jih je božal in grel se na soncu.

In prišel je k njemu sveti Andrej —
 o čast in slava mu bodi zapeta —
 v poslednji je uri mu bil tolažnik
 in spremil v nebesa ga sveta.

In legel na pare čebelic je kralj,
 ko bila izpita kupa je grenka —
 s prtom je praznjim pogrnen bil,
 ob njem je gorela voščenska.

Razpelo kot žezlo je držal v rokàh
 in bil svečano je resen,
 dišala je k njemu lipa z vasi,
 zvonov ga pozdravljala pesen.

In sedla je drobna čebelica nanj,
 v slovo ga na oko poljubila —
 K mrliču se zgrudil sem poln bolečin,
 in solza mi je curkoma lila.
